

Biznesa augstskolas *Turība*
GADA BALVA
Brīvība. Uzņēmība. Kompetence.

Diāna Zirniņa

Biznesa augstskolas *Turība*
GODA ABSOLVENTS
Reģionālajā attīstībā

*Reiz viens no apsargiem man
pajautāja, ko darot koncertzāles vadītāja?
Es atbildēju ar joku: "Neko! Baudu to,
ko jūs esat izdarījuši."*

Šogad Biznesa augstskola *Turība* apbalvojumu GODA ABSOLVENTS piešķir četriem augstskolas absolventiem, no kuriem viena ir Latgales vēstniecības *GORS* (SIA "Austrumlatvijas koncertzāle") vadītāja un valdes locekle **Diāna Zirniņa.**

Lai 180 000 apmeklētāju šeit baudītu gandrīz 200 kultūras norises gadā, Diāna Zirniņa strādā nenormētu darba laiku un izmanto visas izglītības ceļā un darba dzīvē iegūtās zināšanas un prasmes.

Jūs saņemsiet Biznesa augstskolas *Turība* apbalvojumu GODA ABSOLVENTS, kādas sajūtas raisa šī augstskolas izveidotā iniciatīva, un kā uztvērāt ziņu, ka esat viena no balvas saņēmējiem?

Protams, ka katra atzinība ir patīkama, un novērtēju arī titulu GODA ABSOLVENTS. Patīkami, ka tā nāk brīdī, kad *GORS*, kurā es ne tikai strādāju, bet ko arī sajūtu kā savu neatņemamu dzīves sastāvdaļu, svin piecu gadu jubileju. Tas, ka *Turība* ir izveidojusi šādas atzinības, mani nepārsteidz, jo jau ar pirmajiem soļiem šajā augstskolā, kur studēju maģistrantūrā, es sajutu, cik katrs students augstskolai ir svarīgs. Savstarpējā komunikācija starp studentiem un pasniedzējiem *Turībā* tiek ļoti labi veidota, un šis ir vēl viens pozitīvs solis.

Pastāstiet par Latgales vēstniecību *GORS*, un kā Jūs nokļuvāt tā vadībā?

GORS ir brīnišķīga darbavieta, kur ne tikai es, bet visi mani kolēģi pilnībā ieliek savu sirdi. Darbā man noder viss, ko esmu agrāk mācījusies, studējusi vai ieguvusi darba pieredzē. Latgales vēstniecība *GORS* ir pirmā reģionālā koncertzāle, kura bija priekšgājēja pārējām reģionu koncertzālēm Cēsīs un Liepājā. Pirms pieciem gadiem cilvēki reģionos vēl nevarēja baudīt mūziku un koncertus ar labu akustiku.

GORS šajos piecos gados sevi ir pierādījis un turpina veidot Latgales stāstu, piedāvājot izcilu koncertzāli mākslinieku un klausītāju priekam. Līdz ar koncertzāles atklāšanu reģiona kultūras dzīve ir būtiski mainījusies, pat bija jārod jauni valsts atbalsta

mehānismi, lai reģionālās koncertzāles gūtu papildu finansējumu. Mākslinieki pavisam citādi tagad raugās uz iespējamo viesošanas Latgalē, jo ir pārbaudījuši mūsu koncertzāles kvalitāti, profesionalitāti un sirsnīgo sagaidīšanu.

Kas apmeklē koncertzāli GORS? Vai tie ir tikai klausītāji un skatītāji no Latgales, vai arī tie ir viesi no Rīgas un citām vietām?

Primārais mūsu apmeklētājs ir Latgales cilvēks. Gadā no 180 000 apmeklētājiem apmēram 60% ir latgalieši, pārējie – *pārnovadnieki* un ārvalstnieki. Rīdzinieki brauc baudīt akadēmiskās mūzikas programmas un atzinīgi novērtē šīs mūzikas skanējumu. Pie mums viesojas arī apmeklētāji no Igaunijas un Lietuvas. Iespējams, varētu būt vairāk interesentu arī no Krievijas, Baltkrievijas, ar ko Latgale robežojas, bet attur tas, ka vīzas iegūšana nav tik vienkārša.

Kāda ir Jūsu darba ikdiena?

Man nav klasisks darba laiks, tādēļ nav teikts, ka darbdiena beigtos pulksten piecos vai sešos vakarā, kā tas ir citos birojos vai iestādēs. Katra darbdiena man ir savādāka. Piemēram, šodiena sākās ar dokumentu parakstīšanu, ēdienkartes saskaņošanu, nelielu sapulci mākslinieciskajā jomā un turpinājās ar daudziem citiem atšķirīgiem darbiem. Reiz man viens no apsargiem pajautāja, ko darot koncertzāles vadītāja? Es atbildēju ar joku: “Neko! Baudu to, ko jūs esat izdarījuši.”

Citiem no malas izskatās, ka darbs ir jauks un patīkams, kurā nemitīgi ir saskarsme ar māksliniekiem, notiek koncerti, izrādes, tikšanās. Jā, viena puse ir šī radošā daļa, bet arī to veido pamatā mani kolēģi no mākslinieciskās un mārketinga daļas. Otra puse ir tehniskā daļa un risināmie koncertzāles saimnieciskie jautājumi. Brīdī, kad jādomā, ko tālāk darīt, ja pēkšņi ventilācijas sistēmai kaut kas ir noticis, nebūt nav jautri. Protams, ka to risina kolēģi, bet kopumā tā ir arī mana atbildība.

Cik liels kolektīvs strādā Jūsu vadībā?

Kolektīvā ir gandrīz 90 cilvēku, bet no tiem 27 pūšamo instrumentu orķestra darbinieki, 5 apsardzes darbinieki, tehniskie darbinieki un vairāki biļešu kontrolieri. Savukārt koncertzāles administratīvo, ikdienas saimniecisko, māksliniecisko darbību un mārketinga aktivitātes nodrošina ap 20 cilvēku, kas šādam objektam ir neiedomājami mazs un reizē efektīvs kolektīvs.

Vai Jums bija arī iespēja pašai veidot Latgales vēstniecības GORS kolektīvu?

Jā! Pirms sāka īstenot šo vērienīgo projektu, es strādāju Rēzeknes domes Sabiedrisko attiecību nodaļā par tās vadītāju un jau sākotnēji biju iesaistīta komunikācijas procesā – būt vai nebūt šai koncertzālei. Atceramies, ka sākotnēji vietējā sabiedrība bija negatīvi un skeptiski noskaņota par šāda nesaprotama, šķietami dārga objekta būvniecību. Bija brīdis, kad arhitekti iesniedza savus darbus, kāda izskatīsies reģionālā koncertzāle – Latgales vēstniecība GORS. Es biju viens no cilvēkiem, kurš atvēra aplokšnes un paziņoja uzvarētājus. Man bija liels prieks, ka uzvarēja Uldis Balodis un Daiga Bikše no Visuālās modelēšanas studijas ar savu komandu, kuru darba nosaukums bija “Zīdaste”. Tajā dienā devos uz mājām, iegāju grāmatnīcā ar domu, ka daudz netērēšos. Atvēru mazu dzejoļu grāmatīņu, un pirmais Ojāra Vācieša dzejolis bija “Putns ar zīda asti”. Tā arī šis putns pie manis atlidoja – koncertzālē sāku strādāt gadu

pirms tās atklāšanas. Sākumā bijām divatā ar grāmatvedi, un pakāpeniski kolektīvs papildinājās ar māksliniecisko, mārketinga un tehnisko daļu.

Kā Latgales vēstniecības izveide ir iedzīvinājusi Rēzeknes un apkārtnes ekonomisko dzīvi?

Pētījumi apliecina, ka šis ir viens no būtiskākajiem tūristu magnētiem Latgalē, un ar to esam lepnī. Rēzekne ir spiesta domāt par naktsmītņu skaita palielināšanu, jo tas ir nepietiekams. Pa šo laiku ir uzbūvēta vēl viena viesnīca. Vietējie amatnieki atzīst, ka pie viņiem atbrauc daudz vairāk viesu aplūkot viņu darbus un kaut ko iegādāties, un tie ir pamatā mūsu apmeklētāji.

Esam nopietni papētījuši ne tikai savu pienesumu kultūras ziņā, bet arī Latvijas ekonomikā, un ekonomiskā atdeve no mūsu darba ir ļoti laba. Lai arī saņemam valsts un pašvaldības dotācijas, taču Latgales vēstniecības ekonomiskais piensums tiešā veidā, ko šeit atstāj tūristi, ir vairāk nekā miljons eiro. Rēķinām, ka katrs ieguldītais eiro palīdz nopelnīt divus. Katrs uz Rēzekni atbraukušais viesis vēlas paēst, bieži vien nakšņot, apmeklēt vēl kādu objektu. Tas viss ir būtiski, lai Latgalē saglabātu darbavietas. Ne viena vien kafejnīca man ir apstiprinājusi – ja nebūtu koncertzāles, nāktos slēgt savu darbību.

Augstskolai jācenšas saglabāt studiju kvalitāti un personīgās attiecības ar studentiem, jo savstarpējā saikne starp studentiem un pasniedzējiem ir cieša.

Kā Jūs atceraties savas studijas Biznesa augstskolā Turība?

Turībā es ieguvu savu otro maģistra grādu sabiedrisko attiecību programmā. Pirms tam citās izglītības iestādēs biju ieguvusi maģistra grādu vadībzinātnē un bakalaura grādu ekonomikā ar specializāciju “Uzņēmējdarbības tiesības”, kas man ļoti noder šajā darbā. Savulaik es mācījos Rēzeknes komercskolā, kas bija unikāla un ar milzīgu atlasi uz iestāšanos. Pēc *Turības* vēl sāku studēt arī Kultūras akadēmijā kultūras menedžmentu un radošās industrijas. Vidusskolas laikā strādāju dažāda veida medijos un pēc pirmā maģistra iegūšanas jau strādāju Rēzeknes pilsētas domes Sabiedrisko attiecību nodaļā. Lai arī man bija zināšanas par komunikāciju zinātni arī no iepriekšējām studijām, es izlēmu tās papildināt Biznesa augstskolas *Turība* sabiedrisko attiecību maģistra programmā. Tā bija iespēja arī iepazīties ar jauniem cilvēkiem un nomainīt vidi. Nav noslēpums, ka, dzīvojot reģionā, visi apkārtējie vairāk vai mazāk ir zināmi. Man palaimējās, ka kursabiedri tiešām bija fantastiski. To pašu varu teikt par lielāko daļu pasniedzējiem. *Turībā* izvēlējos, lai varētu studijas apvienot ar darbu. Viss izdevās lieliski, jo strādāju no pirmdienas līdz piektdienai, bet sestdienas agrajos rītos devos ceļā no Rēzeknes uz Rīgu. IZRādījās, ka man ir kursa biedre no Jēkabpils, kurai sestdienās pievienojos. Satikāmies pulksten sešos Jēkabpils degvielas uzpildes stacijā, kur iegādājos kafiju vai enerģijas dzērienu, un divatā devāmies tālāk. Vienubrīd man kafijas garša likās jau tik riebīga... Pēc laika mūsu sestdienas braucienā pievienojās vēl viens rēzeknietis, kurš *Turībā* studēja

maģistrantūrā. 240 kilometrus mērojām 3,5 stundās, kas citreiz pagāja nemanot, citreiz ļoti nāca miegs. Man patīk šis tālais ceļš no Rēzeknes uz Rīgu, jo ceļā neviens netraucē, un varu sakārtot domas. Jā, tas izklausās diezgan neparasti, bet latgalietis ir traks, un esmu latgaliete!

Tā kā es visu nedēļu strādāju un studijām veltīju laiku no piektdienas uz sestdienu, tāpēc bieži vien braucu uz augstskolu neizgulējusies. Pie *Turības* mans zināšanu uzkrāšanas ceļš neapstājās, un iestājos arī Kultūras akadēmijā, bet pagaidām esmu studijas pārtraukusi darba dēļ. Bija savtīgi jāizvēlas vai nu studijas vai *GORS*. Patīkami apzināties, ka ne jau iegūstamā diploma dēļ studēju, bet zināšanu dēļ.

GORS ir brīnišķīga darbavieta, kur ne tikai es, bet visi mani kolēģi pilnībā ieliek savu sirdi. Darbā man noder viss, ko esmu agrāk mācījusies, studējusi vai ieguvusi darba pieredzē.

Jūs Biznesa augstskolā *Turība* ienācāt jau ar lielu pieredzi. Kuri no studiju kursiem Jūs īpaši uzrunāja?

Neaizmirstama bija viena no pirmajām lekcijām pie profesora Andra Pēterona. Veids, kā viņš mēģināja mūs iedvesmot un likt pārdomāt savu izvēli, bija oriģināls.

Mana maģistra darba tēma bija saistīta ar sabiedrisko attiecību darbu Rēzeknes pilsētas pašvaldībā, un šie noslēguma darbi vienmēr man bijuši diezgan liels izaicinājums. Tāds smagnējs un nopietns process, kuram vienmēr pietrūkst laika, kura aizstāvēšanas gaitā vienmēr raisās diskusijas, dažkārt arī asākas. Studiju bāze *Turībai* ir laba, vienīgi slikti, ka potenciālo studentu Latvijā kļūst aizvien mazāk. Augstskolai jācenšas saglabāt studiju kvalitāti un personīgās attiecības ar studentiem, jo savstarpējā saikne starp studentiem un pasniedzējiem ir cieša. Reizēm sarunās atklājot, ka kāds ir no *Turības*, uzreiz rodas tāda kā savējo kopības sajūta.

Vēlētu *Turībai* turpināt darbu pie sava tēla veidošanas, dzēšot arī atsevišķus izveidojošos stereotipus par augstskolu.

Vai uzturat kontaktus ar toreizējiem *Turības* kursabiedriem?

Mazliet. Es esmu komunikabla, bet ne tik ļoti, lai šīs attiecības aizvien regulāri uzturētu. Ar dažiem kursabiedriem sazinos sociālajos tīklos. Pricējājos, ja kādam labi klājas, ko redzu dižošānās lentēs – *Instagram*, *Facebook*. Kādreiz kāds man piezvana, aprunājamies.

Kā Jūs pavadāt brīvo laiku, ja Jums tāds atliek?

Esmu darbaholiķe, man darbs ir kā atpūta, kas nav īsti pareizi. To sapratu salīdzinoši nesen, jo līdz bērna piedzimšanai strādāju septiņas dienas nedēļā, redzēju, kuri kolēģi pirmie atnāk uz darbu un pēdējie aiziet. Brīnišķīgi, ka man ir ģimene, kura atbalsta, un tajā aug cilvēks – Agnese, kurai drīz būs trīs gadi. Man patīk arī ceļot. Ar ģimeni ceļojam pa Latviju. Man ļoti patīk Itālija, nesen biju ar mammu Romā. Ceļojumā varu atslēgties no darba, tad arī neviens netraucē. Ja man ir brīvs, bet esmu Rēzeknē, tad vienalga man zvana, es atnāku uz darbu, kolektīvs sāk domāt, ka neuzticos. Tas nav pareizi, tāpēc labāk doties ceļojumā.

Man ir žēl, ka darba dēļ nācās atteikties no dalības tautas deju kolektīvā. Pēdējo reizi uz skatuves deju koncertzāles atklāšanā, kad man vajadzēja arī vadīt svinīgo pasākumu – paspēt pārgērbt tautastērpu un vakartērpu. Vēl nezinu, kāda būs sajūta Dziesmu un Deju svētkos, kad tikai skatīšos deju lieluzvedumu. Pozitīvo lādiņu dzīvē gūstu no cilvēkiem, laba galvas izvēdināšana man ir 3,5 stundu brauciens uz Rīgu, ja vēl vairāk vajag izvēdināt, jālido tālāk... [Tu](#)

Man patīk šis tālais ceļš no Rēzeknes uz Rīgu, jo ceļā neviens netraucē, un varu sakārtot domas. Jā, tas izklausās diezgan neparasti, bet latgalietis ir traks, un esmu latgaliete!